

УЧЕНИТЪ ПТИЦИ.

(Народна приказка).

Едно врѣме имаше единъ докторъ, който никога не бѣ виждалъ какъ се ловятъ птици. Затова той помоли единъ птицеловецъ да го вземе съ себе, кога иде на ловъ. Последниятъ се съгласи и го накара да стои мирно въ бе-сѣдката. Когато птицитѣ почнаха да прѣхвър-катъ наблизу, доктора извика: „Дръпай, пти-чарю, връвѣта; набраха се много птици!“ Пти-цитѣ се изплашиха отъ гласа му и отлетѣха.

Птичарьтъ каза „Господине, вие трѣбва да мълчите; инакъ нищо нѣма да уловя!“ Той седна, и птицитѣ почнаха наново да прѣхвърк-ватъ. Когато се насѣбраха много, докторътъ извика на латински: *Aves per multa sunt*. Птицитѣ пакъ се изплашиха и избѣгаха. Ко-гато птицеловецътъ почна да мѣмри доктора за стореното, последниятъ отвърна: „Нима птичките разбираатъ и латински езикъ?“

Нашитѣ картини.

(Разяснения)

Картини въ текста.

Слѣдобѣдна закуска. Живопись отъ В. О. Рѣодерщайнъ, съврѣмenna нѣмска художница-живописка. Прѣда-дена ни е една мила сцена изъ всѣк-дневния животъ. Слѣдъ като сж иг-рали до насита и изгладнѣли, ето ги малчуганчетата на масата, очекващи да подкрѣпятъ сили. Най-голѣмата сестра, замѣстница на отсъстващата отъ къщи май-ка, ще даде всѣкому по малко. По-голѣмата мома вече изсърбала млѣкото и сега оглежда паницата, като се срамува, навѣрно, да поиска отъ сестра си още млѣко. Най-малката пѣкъ, която е изгладнѣла най-много, е пѣх-чала цѣлото си лице въ паницата за да изпие на една глѣтка всичкото млѣко. Само момченцата сж по-спокойни или пѣкъ отговарятъ на сестра си, дали сж били мирни въ играта, за да имъ даде закуска.

Балканската война.

Прѣвозването на българскитѣ ранени въ Мустафа Паша. г. Филипъ Гибсъ, описвайки своето пътуване отъ Мустафа-паша до Одринъ казва: „Понѣкога ние трѣбваше дълго да чакаме до като измине цѣла ворволица отъ би-волски и волски кола, които носѣха българскитѣ ранени въ Червения Кръсть. Азъ надниквахъ въ тия трѣскащи се кола и виждахъ човѣшки форми, овити съ слама. Ни-какъвъ стонъ не излизаше отъ тѣхъ, макаръ и мѣченията по тоя неравенъ и каменливъ пѣтъ трѣбва да вземаха жи-вота на много бѣдни герои събрани отъ окопитѣ.“

Ужаситѣ при бѣгството на турската армия слѣдъ поражението ѝ при Люле-Бургазъ дава най-грозна карти-на за опасността и страданията на отстъпващата войска, когато е прѣслѣдвана отъ неприятелски огънь. Като описва едно таквозъ отстъпление, специалния кореспондентъ на в. Таймсъ казва: „Като бързахъ да подамъ тая телеграма, изъ пѣтя настагахъ цѣли колони ранени, натоварени на волски кола или на коне, или пѣкъ се влачеха пѣшкомъ къмъ болни-цитѣ. Всички бѣха получили първа помощъ, но широкитѣ

бойни полета на съврѣмennата война не могатъ да не бждатъ покрити съ покъртителни сцени на строгата присжда на войната.“ И по нататѣкъ. „Рѣдко азъ съмъ бивалъ тѣй трогванъ отъ групитѣ ранени, които се мѣчеха, прострѣни на гърбоветѣ си край желѣзнопѣтната линия. Почти не-прѣкъснато въ разстояние на тридесетъ мили ние насти-гахме тия нещастни жертви на войната на народитѣ. Въ нѣкои случаи раненитѣ лежах на земята, въ други — натоварени на волски кола, и агонията на тия бѣдни хорица се четѣше по тѣхнитѣ изгаснали очи. Стотини се влачеха пѣши по пѣтя и изглеждаха, че нѣмаха хлѣбъ.“

Кореспондентътъ на Дейли Телеграфъ пише: „Колкото повече приближавахме къмъ бойното поле, толкова по-лоши ставаха сценитѣ. Раненитѣ, слѣдъ като се сж влачили до нѣкое мѣсто, паднали изнемоощѣли край пѣтя и тамъ чакаха смъртта си. Когато нѣкой умира, другаритѣ му се спи-ратъ за малко и изкопватъ единъ плитѣкъ гробъ, въ който го погребватъ.“

г. Сепингсъ Райтъ, които е направилъ скицата на тая картина, пише: „Запалени чифлици, димъ и дѣждъ правятъ истинския адъ. Войници, умрѣли, ранени и умиращи край пѣтя — това е скицата на отстъплението“.

Отъ скръбъ за нещастieto на отечеството . . . Не се знае дали е вѣрно, или не, но чуждестраннитѣ вѣстници съобщиха, че нѣкоя турска принцеса, живуша въ Мала Азия, като узнала за голѣмия погромъ на своето отечество, изпаднала въ ужасъ и умопомрачение, помислила, че не ще може да прѣживѣе тая великъ скръбъ и рѣшила да се самоубие по единъ много страненъ начинъ. Наклала единъ голѣмъ огънь, взела и хвърлила въ него всичкитѣ си скъ-поцѣнни накити, а слѣдъ това сама се хвърлила въ огъня. Може би, всичко това да не е вѣрно, но показва колко голѣмо е било отчаянието въ Турция слѣдъ боеветѣ при Люле-Бургазъ.

Отстъплението на турцитѣ прѣзъ моста на рѣката Еркене. Почти всички илюстровани списания на западъ прѣдадоха тоя моментъ отъ българо-турската война. Де-сетки хиляди турски войници намѣриха спасение слѣдъ боеветѣ при Люле-Бургазъ, благодарение на голѣмия стар-риненъ камененъ мостъ надъ рѣката Еркене, по който минаха безпрѣпятствено.

Сражението при желѣзнопѣтния мостъ на р. Ер-кене. Описвайки боя при Люле-Бургазъ, въ една телеграма, кореспондентътъ на Таймсъ казва: „Сражението на лѣвото крило на Великата Отоманска армия бѣ жестоко; не по-